

USA – CANADA Nyhedsbrev nr. 8.

Nyhedsbrevet er denne gang lidt atypisk, vi har været opdelt i 2 grupper, den ene blandt familie og den anden i Wildlife på Vancouver Island.

Tirsdag den 27. juli 2010 (Merete)

Bilens tæller står på 12.019 miles.

Efter den udendørs morgenmad sad Kjesten og redigerede i vores nyhedsbrev, da Flemming flyttede sig nærmere, og så var det ved at gå dem ligesådan som os i går aftes, hvor bordet var lige ved at vælte. Pyh ha.

Her til morgen gjorde vi klar til at afsende Nyhedsbrev nr. 7, men da vi ikke havde netværksforbindelse, kunne vi først sende det senere på dagen. Mens Bent arbejdede ved PC'en havde Kjesten og Flemming travlt med at pakke de ting, som de skulle have med på deres familietur senere på dagen.

Ved 10-tiden kørte vi fra Holiday Motel og RV Park, og vi må sige, at deres toiletforhold var langt under lavmålet.

En halv times tid senere kom vi til Bridal vandfaldet, men vi skyndte os bare videre, da det fra vejen ikke så ud af noget særligt, og samtidig virkede det temmelig ”turistet”. En ting fik vi dog med derfra, for da Bent ville fotografere en flot lade i nærheden, fandt han et par golfbolde.

Lidt senere kom vi forbi byen, Kent, og her reklamerede de med, at man kunne købe engelske madvarer.

Langs vejen kom vi forbi flere marker, hvor der gik sortbrogede køer og græssede, og så blev vi hurtigt enige om, at køerne - eller deres formødre - måtte være importeret fra Danmark engang for længe siden.

Vi kom til Harrison Lake, og her gjorde vi et fotostop ved lagunen, hvor der var mange mennesker, der nød sommervejret. Vi nød også at fotografere de mange smukke blomsterkummer. På vej til Turistkontoret krydsede vi Miami floden med mange smukke åkander.

På den videre tur kom vi forbi mange marker, hvor jeg havde observeret nogle plukkere gå med numsen i vejret. Ret hurtigt blev vi klar over, at det var blåbær, der blev plukket og vi besluttede os for at købe et par bakker blåbær i Dewdney, uhm, lækker. Vi har set rigtig mange drivhuse i området, der virker ret frodigt her. Der blev også købt en bakke til at tage med ind til Ulla i Vancouver.

Blåbær.

Ved 12.30-tiden kom vi til Cascade vandfaldet. Vi travede gennem noget der lignede regnskov med røde cedertræer op til vandfaldet. Herefter gik vi ned til floden lidt væk fra vandfaldet. Her var der rigtig mange familier, der badede i det lune vand fra vandfaldet, men jeg syntes nu det måtte være temmelig besværligt at sole sig på de store og små sten. Vi besluttede, at dette var et godt sted at spise frokost, så vi smurte os en tallerken madder, som vi tog med ned til et bord med udsigt til flodens sagte brusen.

Efter en times tid var vi atter på farten, og langs floden så vi rigtig mange savværker, hvor der lå lange stammer både på land og i vandet klar til videre transport. Vi kørte også forbi et Sikh tempel, og da vi har set rigtig mange indere i området, blev vi hurtigt enige om, at dem der havde haft campingpladsen også måtte være sikker, bla. på grund af deres hovedbeklædning.

Kl. 14.45 kom vi over en stor bro, og her var GPS'en ikke enig med skiltningen mod Vancouver. Der var ved at blive lavet flere nye veje, men vi fandt hurtigt ud af at komme på det rette spor. Vi nærmede os Flemmings kusine, Ulla. Lidt før kl. 16 ankom vi til Ulla's adresse i Vancouver, og her var det lidt svært at finde en p-plads til vores store camper. Ulla og hendes lille puddel, Lucky, tog rigtig godt imod os. Vældig hyggeligt. Vi fik os alle en velfortjent kop kaffe/the, inden Bent og jeg atter skulle på farten, men forinden havde vi fået styr på det med de store husnumre, som vi har undret os meget over på turen. Det er noget med at en blok i en gade har tal i 1400 rækken, og den næste har i 1500 rækken, og så fremdeles. En anden vigtig detalje: Deres skoleferie er fra sidst i juni til begyndelsen af september, altså 8 – 9 uger.

Ved 17-tiden fortsatte Bent og jeg alene ned til færgerne i Tsawassen havn, og her kunne vi komme med en færge til Vancouver Island kl. 19, men den viste sig at være forsinket, så kl. blev 19.40, inden afgang. En lasbilchauffør fortalte os, at vi måtte vænne os til Ø-tid = færgetid. Under overfarten skulle vi slukke for gassen til vores køleskab, og vognen blev målt til 26 fod, skønt vi mener at have lejet en 25 fods vogn. Vi besluttede at købe noget mad om bord, da vi ville komme sent til en camperplads. Ret hurtigt efter udsejlingen, hørte vi i kaptajnens velkomst, at der var hvaler i sigte til venstre for os. De var langt væk, men Bent fik da et lille billede af dem. Det var de eneste vi så på sejlturen.

Vi kom i land ca. 21.15, og så skulle vi på jagt efter en camperplads. Vi havde fundet en KOA plads, men GPS'en ville hele tiden have os ind i Victoria midtby, så tiden gik, bare fordi vi ikke havde forstået, at Malahat var et bynavn. Vi kom forbi skiltet med KOA, men vi måtte ikke køre ind der, så vi fortsatte lidt og kom kl. 23.00 til Malahat Mountain RV Resort, en rigtig hyggelig lille plads med gode bade faciliteter og vaskeri. Det sidste var en vigtig detalje.

Kjestens og Flemmings tirsdag den 27. juli 2010 (Kjesten)

Da vi havde vinket farvel til Bent og Merete samt vort hjem gennem 4 uger, fik Ulla, Flemming og jeg en ekstra kop kaffe, og snakken gik livligt især om familie, og om hvordan Ullas families første tid i Canada havde været.

Spanish Bank East.

Lidt før kl. 19 kørte vi til stranden (Spanish Bank East), hvor vi mødte flere af Flemmings familiemedlemmer, Margaret og hendes søn Tao, samt Ullas ene datter Deliah og hendes datter Isabella. De havde været ved stranden med flere af Margaret's veninder samt Isabellas veninde, Virginia og hendes mor, Fitnab og søster Alica. Fitnab er gift med en tysker og boet ca. 14 år i Frankfurt-området og er nu blevet én af Deliahs bedste veninder. Ulla og jeg delte en mellemstor portion af fisk (stegt helleflynder) og pommes frites, og der var rigeligt mad. Som ekstra tilbehør til maden var der den smukkeste solnedgang over vandet. Der lå for øvrigt mange store skibe for anker og ventede på højvande for at kunne komme ind i Vancouver havn. På vejen tilbage til Ullas lejlighed kørte vi omkring universitetsområdet med det meget anerkendte antropologiske museum (som vi aldrig fik besøgt senere!). Inden vi gik i seng ved midnat, var der igen blevet snakket livligt omkring spisebordet over en kop kaffe. Det skal lige nævnes, at Ulla laver kaffe på espresso-maskine, og vi danskere var nødt til at bede om en "slap" kop kaffe.

Onsdag den 28. juli 2010 (Bent)

Bilens tæller står på 12.209 miles.

I dag var det vaskedag, måske vores sidste tøjvask på denne tur. Vi gik hen på vaskeriet, inden vi spiste morgenmad. Andre vaskemaskiner, og hvad koster det så? På skiltet stod der, at man skulle bruge 2 loonies for hver vask. Nu vidste vi ikke lige, hvad en loonie var, så gode råd var dyre, som man siger. I det samme kom der en mand og hund gående udenfor. Jeg stak hovedet udenfor og spurgte, måske lidt naivt, om han kendte til vaskemaskinerne og disse loonies. Jeg tippede ham til at være chefen på stedet, jeg kunne se det på hunden, sagde jeg. " Yeah, I am the chief, and she is the boss", sagde han og pegede på den lille puddel. Han var nu flink, han hjalp os med maskinen og med at få vekslet til loonies. Vi fik også forklaringen, at der tidligere havde været en havfugl (Loonie) på 1 dollar mønterne, men det var mange år siden, men begrebet levede altså fortsat. Vi fik vasket, spist morgenmad og Merete fik skrevet dagbog for dagen før, inden vi forlod camperpladsen ved 10 tiden.

Totempæle i Duncan.

Der var meget trafik på hovedvejen, men det lykkedes os at komme ud på vejen og op over bakketoppen Malahat summit (300 m). Vi gjorde holdt i Duncan, da vi havde set et skilt med totempæle, det så interessant ud. Inde i Duncan fandt vi en afmærket rute, hvor man kommer forbi mange totæmpæle, ikke to var ens. Mens vi gik og kiggede på dem, kom der nogle unge mennesker

forbi og spurgte, om vi ville have en flaske vand. Lidt forbavsede og skeptiske svarede vi nej. Nogle andre spurgte os lidt senere, og vi spurgte så en ældre herre, som vi kunne se lige havde fået en flaske, om han vidste, hvad det gik ud på. Det viste sig at være et forsøg, a la dem vi ser i Guinness rekordbog, med hvor hurtigt de kunne dele vandflasker ud. Hver havde 15 flasker de skulle af med. Vi kørte videre til Chemainus, en lille by som ligger helt ud til vandet. Overalt i byen var der flotte vægmalerier. Vi var kun lige stået ud af bilen, før en dame kom hen til os og spurgte, om vi lige var kommet, fordi så måtte vi få hendes brochure. Det var en oversigt over billederne, og en opfordring til at stemme på et af dem i forbindelse med en konkurrence. Der var også et lille marked på torvet, det meste var forskellige håndarbejder, blandt andet een som havde lavet nogle fine glasting. Merete stak hende sit visitkort, så kunne hun jo tage et kig på vores glas-hjemmeside til inspiration forståes. Der var også hyggelig musik, een optrådte med forskellige træfløjter og spillede noget sydamerikansk indianer musik.

Vægmalerier i Chemainus.

Vi forlod østkysten ved Parksville og stak tværs over øen via Port Alberni. Ved Little Qualicum Falls holdt vi ind for frokost, vi troede egentlig, at der var et vandfald, men så intet. Efter frokost stoppede vi ved Cathedral Grove, hvor der var nogle store douglas træer lige ved vejen. Der er noget fascinerende ved at stå op af så lige en træstamme, og så føle, at man næsten ikke kan læne hovedet langt nok bagover til at se toppen af træet.

Vi spærrede øjnene helt op, da vi kom til Port Alberni. Vi så lige et glimt af en, der sprang ud fra broen, men det var blot nogle knægte, som badede og syntes, at det var sjovt at springe i vandet derfra. Vi fik også lyst til at mærke vandet, da vi lidt senere kom forbi et sted, hvor floden passerede nogle meget smalle skær. Vi gik ned mellem klipperne, og fik dyppet tærne, vandet var faktisk ikke så koldt som forventet.

Velankommet til vestkysten holdt vi ind ved Visitorcenteret for Ucluelet. Vi havde set noget med et dagspas til området men fik at vide, at det kun skulle bruges, hvis vi ville stoppe i naturparken. Det ville vi ikke, vi var på vej til kysten for at se hvaler. Vi fortsatte til Ucluelet og fandt campingpladsen, der var kun ledig plads uden strøm, og 36 dollar for en overnatning syntes vi var lidt dyrt, men der var ikke så mange andre muligheder på disse kanter. Vi satte vognen ind på pladsen og spadserede en lille tur hen i byen for at studere mulighederne for at komme på hvalfangst. Mere om det i morgen.

Kjestens og Flemmings onsdag den 28. juli 2010 (Kjesten)

Selv om vi var kommet relativt sent i seng, var vi tidligt på færde, men så var det så også som om aktivitetsniveauet efter kaffen faldt lidt. Vi fik snakket ret meget. Især Ulla og jeg, da vi har fælles interesse om strikning og håndarbejde. Flemming tog sig af avisen. Ulla er utrolig dygtig, og jeg beundrede hendes eget hjemmespunne garn i mange spændende kvaliteter og farver. Efter Ulla er

gået på pension for lidt mere end 5 år, har hun gjort endnu mere ved denne hobby. Jeg var så heldig at få 2 gode strikkebøger med børnemønstre. Der var især et mønster på en mariehøne, som jeg glæder mig til at bruge til en sweater til Noah. Ligesom Bent og Merete gik der også noget tid af denne dag med at vaske og tørre, og lidt pudsigt var det også i den forbindelse, jeg fik historien om looni'en.

Ulla og Flemming (Lucky nederst med ryggen til.) på havnen ved Granville.

Efter en tidlig frokost gik vi en tur ned til Granville Island ved havnen. Det er et hyggeligt sted med mange sjove og spændende butikker, atelierer, en stor markedsbygning, der bugnede af grønt, frugt, fisk, blomster og andre varer, samt en hyggelig havnefront, hvor vi nød solen og synet til de mange andre mennesker over en kop iskaffe og is (Flemming). Da vi var på vej derfra, overværede vi en rigtig morsom optræden af en stærk mand, som blev bundet tæt med kæder og låse, puttet ned i en stor pose, og efter ca. 1 minuts tid kom ud af posen iført undertøj og et yndigt lyserødt skørt. Han snakkede godt for sig, om at vi skulle betale ham, da han jo ikke fik løn. Han mente, vi sagtens kunne betale ham 20\$, da vi garanteret mange gange havde betalt dette beløb eller mere for noget, som ikke havde moret os så meget som denne optræden! Ulla brugte udtrykket, at han talte "a mile in a minute". Ganske rigtigt, vi havde moret os fortræffeligt, men vi var nok lidt fedtede, han fik 5\$. På vej hjem til Ulla gik vi ad en meget solrig og varm Granville Street, hvor jeg endelig fik købt frimærker, som Merete jo også havde oplevet som ret dyre i dette land. Ovenikøbet betaler man skat oveni selve portobeløbet.

Vi havde ikke været hjemme ret længe, før Flemmings kusine Anne Grethe dukkede op. Ullas hund gav en flot opvisning af velkomstglæde. Vi var færdige med at spise (lækker laks og salat) lidt før kl. 6, da Ulla og Anne Grethe skulle deltage i en workshop om aftenen hos den australske mand, som de begge havde købt der spinderok hos. Det var godt at se endnu et familiemedlem.

Vi hyggede os med Lucky et par timer, indtil Deliah dukkede op for at tage os med til stranden (Jerichou Beach), hvor vi igen mødte Fitnab og hendes familie, nu udvidet med hendes mand, Markus, og svigermor, Barbara, fra Frankfurt. Isabella havde været hos dem hele dagen, og da Ulla ved halv-ti-tiden dukkede op, var selskabet komplet.

Hver sommer er der verdensmesterskab i fyrværkeri, og finale-øpløbet finder sted i Vancouver. Selve finalen skulle finde sted efterfølgende lørdag. Det var en rigtig flot forestilling, vi kunne se på ret lang afstand efter endnu en smuk solnedgang. Den lidt lange afstand fra selve fyrværkeri-afskydnings-stedet var valgt, da man forventede, at i alt ca. 600.000 mennesker ville overvære fyrværkeriet, så stedet nede midt i byen ville være temmelig umuligt at bevæge sig rundt i. Der var også mange mennesker omkring Jerichou-stranden, men Deliah fik hurtigt bilen bugseret ud

og ad mindre veje fundet hjem. Deliah og Isabella bor for øvrigt ikke langt fra Ulla. I det hele taget bor en stor del af Vancouver-familien ret tæt på hinanden.

I nyhederne i TV omkring midnat hørte i om skovbrande i et område omkring byen Barriere, hvor vi havde været blot et par dage tidligere. Folk har for nogle år siden der været plaget af en meget stor skovbrand, og nu var de igen blevet evakueret. Man forventede dog ikke, at branden blev så omfattende (og det gjorde den heller ikke – de evakuerede ville komme tilbage enten fredag eller lørdag).

Torsdag den 29. juli 2010 (Merete)

Bilens tæller står på 12.378 miles.

I løbet af onsdag aften og nat kom havgusen ind og lagde en dyne af kulde og tåge over landskabet. Vi hørte også tågehornet natten igennem, og heldigvis var havgusen lettet til morgen, men det var stadig køligt.

Klar til afgang, iklædt Helly Hansen dragter.

Vi spiste og drak ikke så meget til morgen, da det var en åben Zodiac båd, vi skulle på hvaltur med. Kl. 8.20 var vi ved Subtidal for at hente de Helly Hansen flyverdragter, som vi skulle have på under sejladserne. Vi vandrede med vores flyverdragter i favnen ned på kajen, hvor vi havde spottet "vores" båd, da vi parkerede camperen. Efter at have iført os dragterne, gik vi ombord på båden sammen med nogle unge mennesker fra Spanien. Bent gratulerede dem med placeringen til VM i fodbold. De fortalte, at de faktisk havde været i Sydafrika kun lige for at se finalen.

Gråhval dykker.

Ved udsejlingen spottede vi straks 2 fiskeørne. Vi sejlede først ud til en sælkoloni, der ligger mellem øerne i Barkley Sound. Vi fik fortalt, at sælerne her er byttedyr for spækhuggerne, og at hvis der er spækhuggere i området, ville vi ikke få hvaler at se. Derefter fik vi øje på "et blæs" fra en hval, og så sejlede vi stille tættere på. Vi så den blæse 4 gange, hvorefter den dykkede. Det var imponerende at se dette store dyr, en 15 -20 meter lang gråhval på mange tons, dykke. Vi så den dykke 4 gange, hvorefter vores kaptajn sejlede videre, da han i det fjerne havde observeret en anden hval.. Denne hval var så venlig at vise os sine luffer flere gange. Nogle gråhvaler bliver i dette område for at tage føde til sig, mens hovedparten af gråhvalerne fortsætter til Alaska.

Søløver.

Herefter fortsatte vi til en søløvekoloni, hvor de store hanner lå og soled sig på klipperne. På den anden side af klipperne boltrede de unge søløver sig i vandet og legede på klipperne.

Herefter sejlede vi videre imellem småøerne, og igen var vi så heldige at få øje på en hval, men denne gang viste det sig at være 2. Det var en humpback hval med unge. Det var rigtig spændende at følge dem i deres søgen efter mad. Herefter var det tid at sætte kursen tilbage til Ucluelet, da vores 3 timer var ved at være gået. Desværre viste der sig ikke at være nogen bjørne i området denne dag.

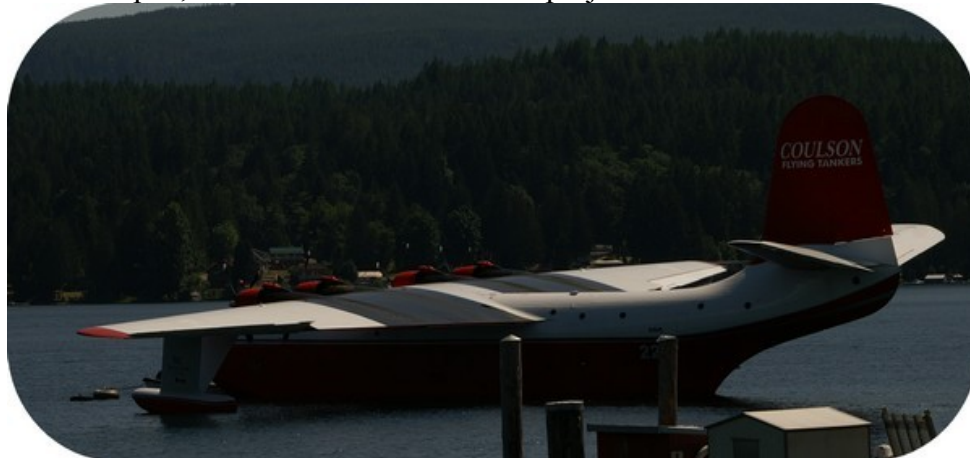
Det var en rigtig god tur med mange spændende hvaloplevelser.

Afsked med gråhvalen, den vinker til os med den ene luffe.

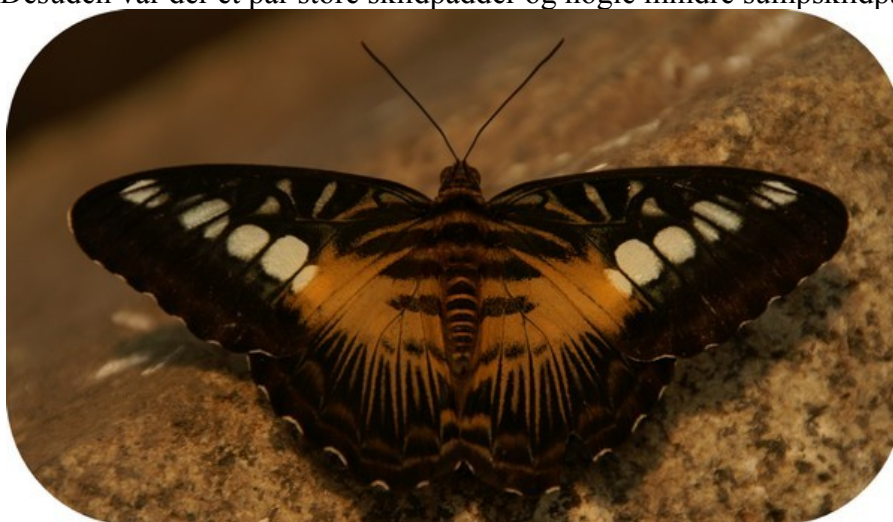
Efter at have afleveret flyverdragterne, satte vi kursen tilbage ad samme vej, som vi var kommet dagen før. Vi besluttede at køre ca ½ time inden frokost for at komme på den anden side af bjergene og samtidig komme i sol. 13.15 gjorde vi holdt ved den samme flod, som vi havde dypet tæerne i i går. Vi smurte en tallerken mad, og så gik vi ad de gletsjerskurede klipper og fandt en god klippestol, hvor vi kunne nyde mad og udsigt samtidig.

På den videre køretur nær Sproat Lake blev bilen pludselig vendt, da Bent havde set et skilt med Martin Mars Fire Base. Vi var heldige, da der kun var åbent til kl.15.00, så vi havde lige ½ time til at kigge på flyene. Det viste sig, at der var et helt lille museum om de flyvende vandbombere. Vi så et fly ligge i søen, mens det andet stod på jorden. Der findes i dag kun disse 2 fly af denne type, og i dag bruges de til at slukke skovbrande med. Oprindeligt har der været 6 fly. De flyver lavt over søen med bugen i vandskorpen, mens de tanker vand til at sprøjte ud over brændende områder.

Martin Mars brandslukningsfly, ejet af trægiganten Coulson.

Herefter kørte vi videre mod Coombs, hvor vi havde set, at der skulle være en sommerfugle -og orkide park. Da vi kom ved 16-tiden, var der slet ingen til at modtage betaling, så vi gik bare ind og beundrede alle de farvestrålende sommerfugle. Det var svært at fotografere dem, da de var meget hurtige, og kun sad på en blomst for at suge nektar i meget kort tid. Jeg blev lidt misundelig på alle de flotte, store tropiske klatreplanter og orkidehaven var bare så flot, og man kunne købe aflæggere!!!! Desuden var der et par store skildpadder og nogle mindre sumpskildpadder.

En af de smukke sommerfugle i Butterflyworld.

Herefter kørte vi videre mod Qualicum Beach for at finde en camperplads. På turistkontoret fik vi at vide, at det ville være svært at finde et sted i denne weekend, men efter at have kørt 5 minutter var vi så heldige at få den sidste plads på Ceder Grove Campground & RV Park. Dejligt at vi allerede kl.17.30 havde fået en plads, så vi kunne hygge os.

Kjestens og Flemmings torsdag den 29. juli 2010 (Kjesten)

Da jeg vågnede ved 7-tiden, var der kommet en sms fra Irma, hvor der blot stod ”Godt I ikke længere er i Yellowstone”. Efter badet måtte jeg jo så til computeren for på internettet at finde ud af baggrunden for denne melding. Det viste sig, at der havde været overfald af en grizzlybjørn på folk i telt på en campinplads i Montana nær Yellowstone Nationalpark. En mand var blevet dræbt og flere havde fået store bid. Ret usædvanligt at bjørne gik i telte, især da disse mennesker havde lagret

al mad og andre sager i bjørnerigtige beholdere. Puha, selv om ikke havde været på denne campingplads, så var den sammen med skovbranden i Barriere da underligt at tænke på, når man lige havde været der. Det giver altid en ekstra dimension!

Efter morgenmaden kørte Ulla og jeg ud for at købe ind i Safeway til efterfølgende dags familiekomsammen. Tæt på den valgte købmand ligger en fantastisk spændende garnbutik, og jeg skulle da godt nok holde hænderne tæt samlet på ryggen for ikke at falde for fristelsen. Det skal lige nævnes, at priserne også fulgte den gode kvalitet. Inden vi nåede hjem til Flemming, havde jeg fået købt de sidste gaver! Flemming følte, at vi kun havde været væk et kvarters tid, mens han læste avis. Det var jo godt, så skulle vi ikke have dårlig samvittighed over al den tid, vi brugte i garnbutikken.

Deliah og Isabella dukkede op hos Ulla. Da Margaret dagen før havde ryddet op i Taos rum og overladt en del legetøj til Isabella, lærte Flemming Isabella brugen af det mikroskop, hun bl.a. havde fået. Isabella gik på "jagt" på Ullas terrasse for at finde spændende ting at iagttage i mikroskopet.

Om eftermiddagen kørte vi til Richmond, en del af Vancouver hovedsageligt beboet af kinesere med et kinesisk valgt byråd. Havneområdet her hedder Steveston, og det var et hyggeligt område med fiskerbåde med salg af friske fisk samt små butikker. Vi besøgte isbutikken, og jeg fik en dejlig "frozen yoghurt" med tranebær. Ved havnen er der et museum i de bygninger, som i begyndelsen af 1900-tallet havde huset en konservesfabrik. De nyindvandrede mandlige japanere sørgede for at fange fisk, og kvinderne arbejdede på fabrikken.

På vejen fra Steveston kørte vi forbi det område, hvor Gudrun og Ulla med børn havde boet i nogle år. Deliah var ret utilfreds med, at de havde ændret meget på "deres" hus. For øvrigt har Ulla arbejdet på flere af skolerne i Richmond.

Ullas barnebarn Isabella drikker Bubble Tea.

Vi besøgte nu et stykke af den kinesiske indkøbskultur. I et stort indkøbscenter ville man tro, man var kommet til enten Honkong eller et moderne kinesisk center. Flemming og jeg prøvede noget helt nyt. Der blev købt to store glas med "bubble tea", som overhovedet ikke havde noget med te at gøre. Det var mango-juice med forskellige slags frugtstykker tilsat. Boblerne er sago-kugler med

forskellig smag. JA, det smagte godt, men var ret mættende. Inden vi gik fra indkøbscenteret, havde Deliah sørget for, at vi ikke var sultne. Hun havde købt en portion kød bestående af stykker af stegt and og gris. Dertil havde hun i en anden bod købt en taiwanesisk ret, jeg ikke kender navnet på. Det var en skål med knust is, hvorover der var lagt en blanding af forskellige former for røde og grønne bønner, kidney-bønner og casawa-rod. Endelig var der hældt kondenseret sødet mælk over. Pudsigt nok smagte det godt, selv om er ude af stand til at forklare smagen. De forskellige ”retter” blev delt mellem os 5, og så var vi i hvert fald ikke sultne længere.

Porten til Chinatown.

Når vi nu havde set en form for det moderne China-town, mente Ulla og Deliah, at vi også skulle se den oprindelige Chinatown inde midt i Vancouver. På vejen dertil passerede vi den olympiske landsby fra vinter-OL i 2010. Det var jo blevet lidt sent, så der var ikke gang i butikkerne, men vi besøgte en lille fin kinesisk have med bl.a. små pagoder, åkander, høj sortstammet bambus, lyserøde karper, skildpadder samt andemor med ællinger (ja vi kan jo ikke konkurrere med de flotte hvaler, Bent og Merete så). Lidt over halv syv blev vi venligt men bestemt bede om at forlade parken. På vejen til Ullas lejlighed kørte vi forbi Dehlias og Isabellas hus, da Isabella gerne ville vise os sit værelse! Dehlia er ansat som indkøber hos politiet, og i den forbindelse kan hun leje et fint lille hus til en rimelig leje.

Ullas anden datter, Lena, havde været til eksamen om eftermiddagen. Lena er ansat som administrativ medarbejder på det kommunale kunstcenter i Whistler og er ved at uddanne sig inden for regnskabsvæsen. Efter afslutningen på dagens eksamen, som for øvrigt var gået rigtig godt, havde der været tæt telefonkontakt mellem Ulla og Lena. Sidstnævnte gik på shopping, da Whistler ikke har de samme indkøbsmuligheder som Vancouver.

Da alle var tilbage i Ullas lejlighed, hyggede vi os med snak, kaffe, kiks og ostebidder, inden det var tid for først Deliah og Isabella at sige godnat og lidt senere for Lena, som skulle overnatte hos Deliah. Vi brugte for øvrigt noget tid på at løse problemet med, at Ullas telefon afviste alle vore forsøg på at sende hendes sms – dog uden held. Nu var Ulla overbevist om, at hun skal have en ny telefon.

Fredag den 30. juli 2010 (Bent)

Bilens tæller står på 12.483 miles.

Camperpladsen ved Ceder Grove var rigtig hyggelig og faciliteterne i top. Efter morgenmaden gik vi ned til floden, den løber lige langs med pladsen. Der er en høj leret skrænt med høje træer lige til

kanten ovenfor floden, jeg skal ikke være i nærheden, når det regner voldsomt eller blæser.

Halvdelen af træernes rodnet hang ud i det fri.

Vi pakkede vognen og var klar til at køre fra pladsen ved 9-tiden, men en canadier holdt i vejen for os, han var ved at koble bilen til camperen, og det tog bare lang tid. Vi nåede på toilet i ventetiden. Så blev han klar til at køre, men kørte kun få meter, så var han ud for dump-tanken, og ville da lige tømme camperens toilettank og hælde frisk vand på. Og vi høflige danskere holdt bare stille og ventede. Vi forlod pladsen efter alt tomulten, og kørte i retning mod Departure Bay (Nanaimo), vi ville med færgen til Horseshoe Bay nord for Vancouver. Ved Parksville kørte vi helt ned til vandet, og der var en offentlig camper parkeringsplads få meter fra vandet. Det var for koldt til at sidde stille, vi havde taget tæppet med, men opgav vores forehavende. Vi så skilte med Beach Festival, og gik nærmere for at se, hvad det var. Det viste sig at være sandskulpturer, lige som vi ser dem ved Vesterhavet om sommeren. Skulpturerne var meget fantasifulde og flotte, utroligt hvad man kan forme i sand. Ved et kort, overplastret med knappenåle, beregnet på at gæsterne kunne markere, hvor de kom fra, satte vi selvfølgelig også vores hjemstavn på. Et britisk, men nu canadisk boende ægtepar snakkede til os, de var flyttet til Canada for mange år siden, de var glade ved at bo i Canada, da økonomien er god i Canada, og myndighederne har styr på tingende, her tænkte de mest på immigration og lign.

Imponerende sandskulpturer ved Parksville.

Vi var ved færgen i god tid, oven i købet så tidligt, at vi nåede en tidligere færges, som ikke var på fartplanen. Vejret på overfarten var rigtig flot, med masser af solskin, så bølgetoppene fremstod helt hvide. Det gør det muligvis sværere at spotte hvaler, vi så i hvert fald ikke nogen. Indsejlingen til Horseshoe Bay forbi Vancouver var flot, og her så vi et par slæbebåde med tusindvis af træstammer bagefter. Vi var for langt fra træstammerne til at se hvorledes de blev holdt sammen.

Vi kom i land ved totiden, vi havde aftalt at mødes med Kjesten og Flemming hos deres familie i Vancouver ved 5 tiden, så vi var i god tid, og kørte derfor ind i Stanley Park. Vi var dog smuttet forbi indkørselen til parkens parkeringsplads, men svingede ind på en gade, som lå lige op ad parken. Vi fandt et sted at parkere, jeg ved ikke lige om lovligheden af dette, men det gik da uden problemer. Vi gik en times tid ved havnefronten, en havn som både er til skibe og fly. Skibene er især lystyachter, nogle af dem i den pebrede ende, og flyvende var vandfly, nogle af dem i fast rutefart, andre til turistrundflyvning. Formedelst 100 dollar pr. person kunne man nå lidt rundt og se de sidste ting, som endnu ikke var nået. Vi lod os dog ikke friste. Efter en god times tid i havnemiljøet kørte vi de sidste kilometer til vores mødested.

Vancouver er egentlig nem at finde rundt i, alle vejene går stort set på kryds og tværs, og mange af dem er nummereret i rækkefølge, så GPS'en havde ingen problemer med at guide os frem. Så ved 16-tiden parkerede vi ved Margaret's hus og vi fik skrevet de sidste postkort.

Kjestens og Flemmings fredag den 30. juli 2010 (Kjesten)

Efter at Ulla havde afleveret Lucky hos Dehlia, kom Lena, så vi kunne komme mod nord. Vi havde aftalt en tur til Whistler, nord for Vancouver. Lena har boet der i mange år og trives vældig godt med alle mulighederne for friluftsliv både sommer og vinter. Hun er meget aktiv især mht skiløb, hiking og rock biking (mere krævende end mountain biking). På vej ud af byen kørte vi igennem den meget store Stanley Park.

Turen op til Whistler bød på flere muligheder for stop. Vi valgte dog fra at stoppe op ved en gammel kobbermine, som ligger i Britannia. Her har man lavet et museum, men det var ok for os at kigge på det lille mine-samfund fra vejen. Vi stoppede dog op ved Shannan Falls, som var noget vanskeligt at fotografere, da solen netop da stod på toppen af vandfaldet. I skoven omkring var der rigtig mange store træer, som var vokset sammen på nogle finurlige måder. Der var endnu et vandfald på vejen, Lena ville vise os: Brandywine Fall. Trods navnet var der kun vand i det, men det var smukt og lignede et mini Niagara.

Ved tolvtiden besøgte vi Lenas lejlighed ganske kort. Hun har en vidunderlig udsigt fra både stue og terrasse til de sneklædte bjerge.

Vi købte billetter til en tur op til toppen af Whistler Mountain. Én af Lenas venner havde været så venlig at give os nogle rabat-kort til turen, så vi nøjedes med at betale 50\$ for to, og det var en fjerdedel af prisen! Turen til toppen i 2.160 m højde foregik først i gondol og derefter i åben skilift. Der var tydelig udsigt til den bobslæde-bane, hvor der lige før åbningen af vinter-OL 2010 var sket en tragisk ulykke.

Inukshuk på Whistler Mountain.

Det var herligt at hænge i en lift så højt oppe, hvor ingen anden lyd, end den vi selv producerede, kunne høres. Det var betagende smukt på toppen, hele vejen rundt var der sneklædte bjerge, og flere steder var der udsigt til turkise og blå søer. Der stod også en stor inukshuk (en inuit-skulptur forestillende et menneske, lavet af sten, oprindeligt brugt ifm jagt). På vejen ned med liften var vi heldige at få øje på en bjørn, der ganske roligt gik og spiste. Lena havde forinden fortalt om sine forskellige oplevelser med møder med bjørne. Der er nemlig ret mange af dem deromkring.

Vi havde lidt travlt med at komme hjem, men vi var nødt til kort at stoppe op ved Tantalus Lookout Point, hvor der var udsigt til en række flotte gletsjere. I Squamish blev både bil og passagerer tanket op. Vi besøgte en Starbuck-café. Ah, hvilken duft blot at komme derind.

Tilbageturen tog desværre lidt længere tid end forventet. Det var fredag til en forlænget fri-week-end, så antallet af biler, der ville samme vej som os, var desværre lidt overvældende. Vi havde været

i sms-kontakt med Bent og Merete og vidste, de var i camperen foran Margarets hus.

Familielkomsammen

Først ved halv seks tiden kunne vi så hilse på dem igen efter vores adskillelse siden tirsdag. Inden kl. seks var Margarets have fyldt op med i alt 18 mennesker. For Flemmings families skyld vil jeg nævne dem: Ulla, Lena, Deliah, Isabella, Anne Grethe, Bill, Melissa, Jordan, Margaret, Tao, Sue, Marty, George og Joy fra USA samt vi 4 danskere. Det blev en hyggelig aften med meget snak og forvisninger fra flere af de nordamerikanske familiemedlemmer om nok at komme til Danmark. Mit projekt med at medbringe gaver til alle de kvindelige familiemedlemmer i form af et hjemmehæklet sjal gjorde stor lykke. Derudover havde vi en bog med H.C. Andersen eventyr til Isabella og et dansk fodbold-halstørklæde til Tao. Der blev taget mange billeder, også eet blot med de sjal-smykkede piger. Taos nye halstørklæde var perfekt til ”klan-fotoet”.

Aftenen sluttede igen hjemme ved Ullas spisebord med snak til over midnat.

Jørgensen klanen samlet i Vancouver.

Kærlig hilsen Kjesten, Flemming, Merete og Bent.

Merete og Bent kørte lidt rundt på Vancouver Island, Kjesten og Flemming var en tur i Whistler.